

A parton áll, a tengert bámulja. Mindkét fiacskája alszik, felesége a könyvet bújja. Senkinek sincs rá szüksége, semmi tennivalója. Azt fontolgatja, hogy akár át is úszhatná az öblöt. Ez szép kis próbatétel lenne. De azonnal úrrá lesz rajta a félelem: talán túl nagy a távolság. Soha nem úszott még ilyen messze. Rátekint a gyerekekre és a feleségére, majd átsuhan az agyán: akár egy katalógusba illő

Sergej Curanović 87

AZ ÚSZÓ*

család. Megint egy pillantást vet a tengerre, észreveszi, hogy helyenként a délutáni napsugarak aranyfényes csillogásától tündöklük. Ismét félelem járja át. Sehogy se passzol neki ez az aggályoskodás.

A háta mögött köszöntést hall. Megérkezett a felesége barátnője; van egy gyereke, de ma nyilvánvalóan nincs vele. Szép fürdőruhát visel, ki van festve. Talán ebből sejthette meg, hogy ő az egyetlen olyan nő, akiről tudni véli, hogy megcsalja a férjét. Ahogy azt már többször is megtette, most ismét felteszi magának a kérdést, miért ez a döbbenet, hogy a nők is lehetnek házasságtörők. Heves vágy keríti hatalmába. Ekkor végre úgy dönt, hogy mégiscsak átúszik a túlpartra. Jóllehet iszonyú szomjúság gyötri, nem tér vissza a nőkhöz, hanem habozás nélkül belegázol a tengerbe, és elrugaszkodik.

Úszik. Azon van, hogy karcsapásai minél helyesebbnek, kecsesebbnek tűnjenek. Átsuhan a fején, hogy a felesége barátnője szenvedélyes úszó, hátha megdicséri a stílusát. Attól a felismeréstől, hogy az ő csodálatára vágyik, elszontyolodik, azon töpreng, miért is van benne ez a folytonos elismerés utáni vágy. Az ilyesfajta önsajnálát undort kelt benne, egy dühödttel mozdulattal alábukik. Jó passzban lévén erős, nyújtott karcsapásokat végez; ahogy kezd kifulladásra, rádöbben, hogy mélyebbre merült, mint szokott, az egyre növekvő pánik érzetével a felszínre bukik. Amikor megnyugszik, hátranéz, látja, hogy senki se figyel. Lassan tovább úszik, megint leáll; körülnéz és rájön, hogy ő az egyetlen úszó.

Az az érzete, hogy magára maradt egy óriási víztömegben, lassan hatalmába keríti, és a félelem mellett élvezettel tölti el. Elméjével igyekszik minél több részletet megragadni a jelenetből, amelybe került. Megpróbálja átérezni az őt körülölelő víz mérhetetlen nagyságát és benne saját kicsinységét. Elképzeli, hogy az élet milyen és megannyi létformájában lakozik ebben az ökotópban. Dokumentumfilmek véletlenszerű képei suhannak át a tudatán: halak raját látja, tengeri ragadozók hatalmas testét, hullámzó növényzetet a tengerfenék alján, szemmel alig látható élőlények mikroszkopikus képeit. Egyre jobban áthatja a kicsinység, a tehetetlenség érzete. Az elragadtatás és a természettel való misztikus kapcsolat érzését szeretné feléleszteni magában.

Igyekszik bizakodóbb kedélyállapotba kerülni. A hátára fordul, karját szélesre tárja, lusta, lassú mozdulatokat végez vele. Hunyorogva felnéz az égre, és figyel, mint jelenik meg lassan szemhéja belsejében a vörösség. Csak a tengervíz elfojtott csobogását hallja, ez minden, és képzeletében megjelenik, ahogy sókristályok sercegnek a fülében. Elégedett ezekkel a képekkel. Egy darabig így is marad. Amikor a víz felszíne hirtelen fodrozódni kezd, felriad. Megtörli a szemét, körülnéz. Látja, hogy a túlsó part már messze, még mindig ő az egyetlen úszó a teljes öbölben. Átsuhan rajta a félelem, hogy talán ennek is megvan az oka, talán jobb lenne visszatérni. De hiszen mégsem félhet egy egész életen át! Ezt a szokatlan okoskodását szájalmasnak, nevetségesnek tartja. Felötlik benne korábbi csalódása.

Hogy ezt elhessegesse, ismét néhány erőteljesebb karcsapást hajt végre. Jólesik neki az érzés, hogy ellökheti a vizet, és így előre hajthatja a testét. A bizsergés ellenére a víz alatt kinyitja a szemét. A vízfelületen áthaladó fény kékről sárgászöldre vált, de nem éri el az alját. Ismét elhatalmasodik rajta a rémület, most azon gondolatban leli meg tárgyát, hogy akár meg is halhatna ebben a vízben. Gyerekkorában hallott valakiről, aki úszás közben görcsrohamot kapott, és elmerült. Alighanem egy ilyen helyzetben ő maga is megfulladna; hiába kiáltozna, ha valaki netán meg is hallaná, már késő lenne a segítség – túl messzire került a parttól.

Tovább úszik, merülés közben azonban már nem nyitja ki a szemét. Elképzeli a halála utáni eseményeket: a gyerekek felébrednének, későre járna, a felesége aggódni kezdene, és legvégül valószínűleg a rendőrséget is kihívják; nem keresnék azonnal, hiszen leszállt már az este; bűvárok jönnének másnap; a strandolók őket bámulnák, és azt kérdeznék, hogy mi történt; sejteni lehetne, hogy egy vízbefulladt embert keresnek, néhányukat kellemtelen érzések járnak át; a felesége folyton csak sírna, belekapaszkodna abba a reménybe, hogy nem fulladhatott meg, és talán már olyan gondolatok kavarnának a fejében, hogy s mint lesz tovább; még a gyerekek is magukon kívül lennének anyjuk izgatottsága láttán, és nem szívesen maradnának egy olyan barátnő felügyelete alatt, aki megcsalta a férjét; az fagyaltot venne nekik, hogy megnyugtassa őket.

Azon mereng, hogy mindenki csak ekkor fogná fel, milyen sokat jelentett nekik. Ez a gondolat, amely oly sokszor megvigasztalta, és örömet okozott neki, egészen a felnőttkoráig, most szájalmasnak tűnt számára. Az önmaga feletti kétségbeesés ismét úrrá lesz rajta. Felvetődik a kérdés, miért bonyolódik mindig ilyen gondolatmenetekbe. Mérgében megfeszíti a testét, még gyorsabban kezd úszni. De azonnal a fáradtság érzete járja át, megváltoztatja az úszási stílusát. Amint maga előtt összeér a karja, kikapogja a jegygyűrűjét. Elgondolkozik azon, hogy akár le is csúszhatna az ujjáról. Az a képzelet támad, hogy a gyűrű lassan a mélybe hull, a sötétbe vész,

ami alatt valahol ott rejlik a fenék. Azon tűnődik, hogy vajon bűvárt bérelne-e, hogy megtalálja, és hogy a felesége elvárná-e ezt tőle. Kiszámolja, vajon a bűvár kerülne többre, vagy egy új gyűrű, és úgy ítéli meg, hogy csekély a valószínűsége annak, hogy megtalálják. Megállapítja, hogy sokáig lenne depressziós, ha oly sok pénzt kellene szentimentális szimbolikára költenie. Képzeteiben egy új jelenet rajzolódik ki, és látja, amint a gyűrű elszökik előle, merül le utána, gyors mozdulatokkal a mélybe nyúl, hogy megragadja, de hiába.

A sötétség látomása a mélyben egy rémes szörny képét idézi fel benne. Elképzeli, ahogy az a lény vérszomjas, de sokkal inkább gonosz szándékkal, gyors és erőteljes mozdulatokkal kiemeli testét a mélyből, és óriási torkát kítátva megragadja őt. Harapása a mellkasától a térdéig terjedne; csontjai, akár a száraz ágak, ripityára törnének, vérvörös felhő képződne. A szörny ezután ismét eltűnne az aljat elborító sötétségbe, és ott elfogyasztaná. A jelenet kényelmetlen helyzetbe hozza, de ugyanakkor tetszik is neki. Aztán arra gondol, hogy ezt a képet egy horrorfilmből kölcsönözte, és hogy sokakban magától is felmerülne ez, akik a víz alatt szemüket kinyitnák, hogy a mélységet fürkésszék. Arra gondol, miként félne, ha nem lenne televízió, és hogyan féltek azelőtt, amikor nem voltak illusztrációk, könyvek és történetek.

Az ötlet eredetinek tűnik, ettől felvidul. Megint abbahagyja az úszást, a hátára fordul. Lehunyja a szemét, megpróbálja elképzelni az őskori úszókat. És látja az elsőt, aki tudta, hogyan kell a felszínen maradni, majd úgy döntött, hogy eltávolodik a sekély partszakasztól. Úgy véli, hogy azon félelme, amikor a parttól azonos távolságra találta magát, mint ő is, hasonló lehetett egy tengerész félelméhez, aki az óceán kellős közepén hajójával a nyílt tengerre sodródott. Átvált ebbe a képzelgésbe, majd ennek a tengerésznek a személyét ölti magára. A saját képzeletével való elégedettsége egyre erősödik. Újra megpróbálja elképzelni az őt körülvevő víz mérhetetlenségét, átérezni önnön kicsinységét és jelentéktelenségét az óceánok biotikus gazdagságában. Aztán elképzeli a felette boltozódó eget és a benne rejlő elemek erejét. Ismét az őskori úszóra gondol, és eltölti az iránta való csodálat, aki ilyen rettenet ellenére is képes volt úszni. Belátja, hogy ő maga nem hagyta volna el a sekély partszakaszt, ha annak a törzséhez tartozott volna. Akkoriban valószínűleg csak azok kockáztathatták meg az úszást, akik erős és tiszta vágyat érezhettek magukban erre, miközben ő nem is tudja, hogy vajon ez az öbölátúszás az ő egyéni, saját vágya vagy külső ihletettség oka.

Összerezzen egy hajó motorjának a hallatán. Hanyatt fekvő állapotából elsőprő erővel úszó pózba fordul át. Látja, hogy a tőle nem messze lévő jachton beindították a motort, valószínűleg azért, hogy kihajózzanak

az öbölből. Körülnéz és látja, hogy még mindig ő az egyetlen ember a tengerben. A motor nagy fordulatszámra vált, éles, sipító hang hallik. Emiatt az úszó kellemetlenül érzi magát; orra benzinszagot szimatol. A kormányost figyel, aki kivezeti az öbölből a hajót, és úgy tűnik, észre sem vette őt.

90 Tovább úszik, miközben egy új kép tűnik fel a szeme előtt.

Elképzelet, ahogy úzás közben feléje közeledik a jacht; a sofőr nem veszi észre őt, ő maga pedig túl későn figyel fel a veszélyre, hogy elmenekülhessen. Képzetele egy lassított felvétel jelenetébe vált át, ahogy a vörös vér szétterjed a tenger kékeszöldjén, majd lassanként halovány, széttrancsírozott bőr- és szövetdarabkák lebegnek a napperzselté vízen. A látomást hirtelen megszakítja. Ellenáll annak az automatizmusnak, hogy az ilyen televíziós képsorok a tudatába kényszerüljenek. Azon tűnődik, hogy félelme miért éppen ilyen tárgyi képekben nyilvánul meg, amelyeket valójában nem is szívesen néz, és miért kell egyáltalán félnie. Hogy a növekvő levertség érzését száműzze, újra gyorsabban kezd úszni. Kezd kifáradni. Érti, hogy hevesen tűz a nap.

Kis idő elmúltával, mintha valami hangot vélne hallani. Megáll és körülnéz. Magától nem messze meglát valakit, aki egyértelműen bajban van. Jól kivehető, hogy egy férfiről lehet szó, és valószínűleg fuldoklik. Hirtelen hevületében feléje úszik. Amikor a közelébe ér, a fuldokló már nem ad hangot. Egy késő középkorú, kövér és meglehetősen szőrös, ősz szakállú alak. Egy pilanatra az apja jut eszébe. A férfi a fejét nyújtogatja kifele a vízből, hogy a felszín fölé kerüljön, némán kinyitja a száját, és lassan, jól látható erőfeszítéssel verdesi a karját, akár egy beteg madár. Az úszó sejti, hogy gyorsan kell cselekednie, ám egy pillanatig habozik. Kiemelkedik, hogy lássa, van-e még valaki a közelben, aki segíthetne. Az egész vidéken azonban csak ők ketten vannak. Pánikszerűen próbálja megítélni, hogy a férfinak miért vannak problémái – hiszen tud úszni, ha ennyire eltávolodott a sekély partszakasztól. Ekkor észreveszi, hogy már csak a karja nyúl ki a felszínre, és minden erejéből feléje úszik. Egy valaha látott jelenetet követ, ami ösztönszerűen azt sugallja neki, hogy egy olyan személyt, aki éppen fuldoklik, háttal kell megközelíteni. Azonban, amikor a fuldoklóhoz úszik, az hirtelen elkezd feléje kapálózni, és sikerül is megragadnia a karját.

Az úszó pánikba esik; megpróbál a felszínen maradni és a fuldokló mögé kerülni. Hamarosan úgy érzi, hogy fogytán az ereje. Átvillan rajta egy gondolat, hogy akár vele együtt ő is megfulladhat, éppen azzal, akit valójában megmenteni próbál. Hiába kiáltja neki oda többször, hogy nyugodjon meg. De a markolása szívós, és az úszó nem tud kicsavarodni belőle. Aztán megváltoztatja álláspontját; fenekével a fuldokló felé fordul, és vad rugdalózásba kezd. Érti, hogy ütései eleinte néhányszor a puha zsírréteget találják csak el és végül a csontot is. Szorítása ekkor hirtelen lankadni kezd, majd az úszó egy adrenalinlökettel úszva a part felé veti magát. Mielőtt elérné a

sekély részt, megáll és hátrafordul; figyeli a felszínt, de az sehol sem zavaros. Úgy gondolja, hogy vissza kellene úsznia. Próbálja kitalálni, hol is láthatta a fuldoklót, de nem biztos ebben. Határozatlanul egyhelyben lebeg. Hirtelen úrrá lesz rajta a pánik, hogy a megfulladt ember valahogyan majd feléje sodródik, és utolsó, halála előtti reflexében elkapja a lábát a víz 91 alatt, és magával rántja a mélybe. Ennek ellenére egy darabig egyhelyben lebeg, és figyel. A felszín nyugodt. A lehorgonyzott hajók alig észrevehető ringását leszámítva semmi mozgás. A part felé fordul, és rendkívüli kimerültségében kimászik a kavicsos partra.

A forró kavicsokon ülve félig nyitott szemmel végigpásztazza az öblöt. A vízben senki, a lehorgonyzott hajók fedélzetén semmi mozgás. A félelem rezdüléseit érzi, pánikszerűen a háta mögé pillant. Megkönnyebbülten tapasztalja, hogy a strand üres. Felkel, hogy az erdő szélét is átvizsgálja. Pár lépésre a parttól még mindig sehol senkit sem lát. Kimerülten azt teszi, amit szeretett volna, amint kiúszott a partra – leül, könyökét behajlított térdének támasztja, homlokát pedig ráhelyezi. Szemét lehunyja, saját zihálását hallgatja. Ismét végigtekint a tájon, hogy azt a benyomást keltse, mint a mozifilmek hasonló hangsúlyos jelenete, amelyben a hős súlyos lélegzete elnyomja a cselekmény számos más hangját. Gondolatai rendezetlenül egymásra tornyosulnak. Visszatér a fulladás pillanatához, újra átéli azt. Láthatóan most másként cselekszik: több erővel és rutinnal, kontrolláltan és nyugodtan, pánik és félelem nélkül.

Ezt a pillanatnyi álmodozását egy újabb szorongása szakítja félbe. Gyakorlatiasabb nézőpontból gondolja át helyzetét. Megállapítja: a férfi meghalt; valószínűleg létezni kell egy olyasféle kötelességnek, miszerint ezt be kellene jelenteni; vagyis szólnia kell a rendőrségnek; emiatt nyomban vissza kéne mennie, és fel kellene hívnia őket; valószínűleg a parton kellene rájuk várnia, hogy körbejárhassák a terepet; majd be kellene mennie a rendőrségre, ahol ismét kihallgatnák, és jegyzőkönyvet készítenének. Pánikba esik. Ráeszmél ugyanis arra, hogy el kell majd magyarázza, miért rúgott belé: nem fogja tudni ezt elhallgatni, mert minden bizonnyal boncolást végeznek. Belátja, hogy mindez együttvéve végzetessé is fajulhat és szerencsétlenséggé. Hirtelen felugrik. Félve körbe-körbenéz, egész testét borzongás járja át. A fejéhez kap, arckifejezése szorongássá torzul. Átsuhan rajta egy gondolat, hogy mindez egy filmbe illő reakció lenne, de ezt a tolokodó gondolatot azonnal elhessegeti. Visszaül, mélyeket lélegzik, igyekszik lecsillapodni. Megpróbálja előző gondolatmenetét folytatni. Eléggé valószínűnek tűnik számára az, hogy a rendőröknek gyanús lehet majd egy olyan idegen, aki megrúgta a fuldoklót, és teszem azt, eltörte a nyakát. Azzal győzködi magát, hogy sohasem lehet megtudni,

milyen ember a nyomozó, és milyennek fogja látni a dolgokat: talán a segítségnyújtás elmulasztásának vagy ehhez hasonlóknak minősítik az ő magatartását, elindítanak egy eljárást, és a végén még elítélik, sőt börtönbe is zárhatják, akár több évre is.

92 Rádöbben, hogy egész teste görcsben áll. Feltekint, az öblöt figyeli. Sehol senki. A nappali fény első szürkés árnyalatai mutatkoznak már. Hirtelen úgy dönt, hogy mégsem jelenti be a fulladást. Azzal vigasztalja magát, hogy a vízbe fulladt ember halálakor az ő jelenléte tulajdonképpen semmi változást nem hozott, egy olyan eseménynek volt a szemtanúja, amelynek lefolyása és kimenetele akkor is teljesen azonos lett volna, ha ő ott sincs. Belecsimpaszkodik ebbe a gondolatba és a megkönnyebbülés azon sejtelmébe, amely a helyzetéből való szabadulását jelenthetné. Készítést érez, hogy a vízbe siessen, és a lehető leggyorsabban távozzon. De mégsem kel fel. Az a gondolat mardossa, hogy a nyomozók valahogy mégiscsak kiderítik, hogy jelen volt a fulladásnál. Azt pedig sehogyan sem zárhatja ki: bár ő maga nem látott senkit, nem lehetett biztos afelől, hogy őt senki sem vette észre. A bal eset helyszínéről való elmenekülése pedig még inkább befeketítené őt a nyomozók előtt.

Kétségbeesik. Ismét görcsbe rándul a teste; sírás fojtogatja. Hogy megnyugodjon, karjára támaszkodó fejét felemeli. Mélyeket lélegzik, szepegeése elmúlik. Látja, hogy még mindig egyetlen lélek sincs az egész öbölben. Elcsodálkozik, hogy lehet képes a környék ilyen nyugalomra. Átvillan az agyán, hogy bár a tenger képét látja, de az mintha csak egy tájkép lenne, nem maga a tenger. Látja magát, amint mozdulatlanul ott ül a parton, és része lehet ennek a képnek. Elveszik a vászon részleteiben, ahogy felette töpreng, azt ötli ki, hogy akár a fuldoklást is ábrázolhatná, ám azt senki sem ismerné fel. Ennek a gondolatmenetnek a folyamán tudatában kellemes megelégedettség visszhangzik.

Csakhamar felocsúdik, és egy másik gondolat suhan át rajta, hogy most kellene elmenekülnie, amikor még senki sincs a közelben. Hezítál és spekulál. Ismét úgy véli, hogy mégiscsak jelentenie kellene az esetet. Rádöbben, hogy a holttest hamarosan a felszínre vetődhet. Azon rágódik, mennyi ideig tarthat ez. Úgy dönt, hogy efelől kérdezősködni nem szabad, sem utána járnia a neten, mert ez nyomon követhető. A holttest látomása, ami szerinte fel fog puffadni, felzaklatja. Látja, amint a dagadt hasú, vízbe fulladt ember, miközben ő maga úszik visszafele, kiemelkedik a mélyből, és megérinti. A groteszk kép és a tétovázás ismét kétségbeesésbe kergeti. Szemébe könny szökik, de ezúttal nem tartja vissza. Motyogva azon mereng, miért is vannak ilyen döre gondolatai. Öklével a homlokát csapdossa, és zokog.

Ekkor valaki könnyedén megérinti a vállát. Erősen összerenzen, szinte felszökik. Mögötte két fiatalember áll. *Are you all right*, kérdi tőle az, aki

megérintette. *Yes, yes, feleli, és megtörli az arcát. Tisztában van vele, hogy arckifejezése valószínűleg ennek épp az ellenkezőjét fejezi ki, ezért azt bizonygatja: It's nothing, don't worry, thank you. OK, mondja a fiatalember, és arrébb áll. Úgy tűnik, mintha távozna, ám habozik, mintha fel akarna tenni neki még egy kérdést. Pár pillanatig az üldögélőt nézi, majd za-*

93

varában felnevet, és azt mondja: *I am sorry to bother you, have a nice day.* Néhány lépésnyire a másik férfi köszönésképpen kissé felemeli a kezét. Társát megvárja, majd együtt mennek a vízbe, és elegáns gyorsúszással elúsznak a parttól.

Az úszó őket fürkészi. Úgy véli, mintha egyenesen a fulladás helye felé úsznának. Megrökönyödik, pánikroham kerülgeti. Elképzeli, hogy a tetem esetleg mégsem süllyedt a tenger mélyére, hanem valahol a felszín alatt lebeg. Lepereg szeme előtt a jelenet: egy fiatalember úszik, karcsapása a víz alatt egy kézhez ér, a holttestéhez, amely ki nyúlik a felszínre. A látomás nem folytatódik, mert az egyik közeli hajó zsvivaja szakítja meg. *Idióták!* kiáltja egy felnőtt férfihang az elegáns jacht belső fedélzetéről, ahonnan két srác, valószínűleg testvérek, a fedélzetre egy nagy elektromos grillsütőt hurcolnak, aminek következtében valami csörömpölve a padlónak vágódott, és eltört. Az úszó ekkor más hangokat is hall maga mögött. Felpattan és körülnéz. Fial pár érkezik a partra: a férfi a szatyrok súlya alatt nyög, míg a nő el nem dönti, hol foglaljanak helyet, rosszalló pillantást vet a nem messze letelepedett kisgyermekes családra. Egy sikoly hasítja át a levegőt. Az a gondolat villan át rajta, hogy valaki felfedezhette a holttestet. Pánikszerűen megfordul. Ráeszmél, hogy egy izgalom váltotta ki ezt a kiáltást. A vitorlásról, amely a fuldoklás helyétől nem messze horgonyozhatott, egy hosszú hajú srác ugrott a vízbe. Örömeben kiabál, és hívja a többieket is, hogy kövessék. Ezután szitkozódni kezd, mert rájött, hogy napszemüvegestül ugrott be. Mások rajta nevetnek, miközben ő alámerül. Az úszó figyel, és visszatartja a lélegzetét. Társai ekkor sikoltozva a vízbe ugrálnak, a fiú pedig abbahagyja a keresést. A víz alá nyomják egymást.

Valaki hátulról nekiütközik. Egy kislány, aki egy felfújható krokodil cipel maga előtt, bocsánatot kér tőle, majd továbbmegy, be a vízbe. Egy aggódo apa fut utána. Önkéntelenül is követi őket a tekintetével, ami aztán az öböl másik oldalára siklik át.

Látja, hogy a szemközti part is hirtelen benépesül. A fürdőzők között észrevesz egy női alakot, aki leereszkedik az erdő szélére, ahol megszakad a kavicsos part. A rá jellemző testtartásáról felismeri a feleségét. Tenyerével a szemét takarja, és az öböl szemközti partját fürkészi. Felismeri őt. Integet, hogy térjen vissza.

Sergej Curanović 1980-ban született Kranjban. A jogi egyetem elvégzése után többnyire külföldön dolgozott, főleg újságíróként (többek között a Financial Times munkatársaként) és fordítóként (az Európai Unió Bíróságán). Jelenleg Lengyelországban él családjával. Eddig több publikációt tett közzé szlovén irodalmi folyóiratokban. Az *Úszó* (Plavalec, 2019) című első novelláskötete 2020-ban a *Novo mesto short* festivalon első díjat nyert.

94

* Sergej Curanović *Az úszó* című kisnovellája kifinomult, ritmikusan egyenletes narratív hangvétellel és a kiszámítható végkifejletnek ellenálló történetekkel lep meg. Az események részletes, lassú narratív fejlődését rejtélyes szimbolika jellemzi, amely szuggesztíven köti össze az elbeszélés témáit, és ellenáll az egyértelmű jelentésrendszereknek. A hat szöveget a hangnem következetessége, az atmoszféra és a narrátorok szinte kísérteties magányának érzése különbözteti meg. A szereplők átadják magukat saját gondolataik nyugtalan sodrásának, elidegenednek a világtól és önmaguktól, nevük kezdőbetűiben rekedtek. Bár hasonlóak, eltérő kontextusuk minden alkalommal a pszichológiai mélységük új aspektusait hangsúlyozza. Curanović újszerű dimenzióban írja a történeteket, miközben megőrzi a rövid forma kerekességét. Ami a történeteket koherens egészszé köti, az a következetesen levezetett téma a saját tudattól való eltávolodás.

A narrátorok úgy írják le a világot, mintha először látnák, távol, elmosódottan, a külső szemlélő biztonságos távolságából. Az úszó ékesszóló a diszkréciójában, és egyensúlyt teremt a rejtett és a feltárt, az elképzelt és a tapasztalt között. A köztes térben marad. Mint a Menedék című történet szereplője, aki lemondott "az emberi lény két törekvéséről, az életvágyról és az értelem utáni vágyról"; de "legfeljebb az egyikről lemondhatsz, és ezt csak azért, hogy megmentsd a másikat."

Folyóiratunk a
NEMZETI KULTURÁLIS ALAPPROGRAM és az EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTERIUMA
anyagi támogatásával jelenik meg.
Terjeszti a Budapesti, a Nemzeti és a Vidéki HIRKER RT. és alternatív terjesztők

Szerkesztők

JÁSZ ATTILA – Csendes Toll (főszerkesztő)
PAPP MÁTÉ (költészet rovat: mahbija@gmail.com, zene online rovat)
REICHERT GÁBOR (főszerkesztő-helyettes, kritika rovat: reichertgabor87@gmail.com)
SZÉNÁSI ZOLTÁN (próza rovat: szenazol@gmail.com)

Lapterv

SELLYEI TAMÁS OTTÓ

Munkatársak

HEGEDŰS GYÖNGYI, KAKUK TAMÁS, MURÁNYI SÁNDOR OLIVÉR,
SOPOTNIK ZOLTÁN, SZILÁGYI MIHÁLY

Online

PAPP MÁTÉ (felelős szerkesztő), SZŰCS BALÁZS PÉTER

Tiszteletbeli munkatársak

BARI KÁROLY, BUJI FERENC, DUKAY BARNABÁS, GERLÓCZY GÁBOR,
KELÉNYI BÉLA, KRULIK ZOLTÁN, MUZSNAY ÁKOS, TOLNAI OTTÓ, URI ASAF

Korábbi főszerkesztők: PAYER ISTVÁN, MONOSTORI IMRE

ÚJ FORRÁS

IRODALMI, MŰVÉSZETI ÉS TÁRSADALMI FOLYÓIRAT
ALAPÍTÓ A KOMÁROM-ESZTERGOM MEGYEI ÖNKORMÁNYZAT
JÓZSEF ATTILA MEGYEI ÉS VÁROSI KÖNYVTÁRA

Megjelenik évente tízszer

Alapítva ezerkilencszázhatvankilencben

Alapító főszerkesztő: PAYER ISTVÁN

Szerkesztőség: 2836 Baj-Szőlőhegy 2722/4

E-mail: jasz.attila@ujforras.hu. Interneten olvasható: www.ujforras.hu

Előfizethető az Új Forrás szerkesztőségi címén. Előfizetési díj egy évre 5000 Ft.

ISSN 0133-5332

Kiadja a József Attila Megyei Könyvtár. A kiadásért felel: Új Forrás Kiadó Nonprofit Kft.

Készült a BD Sollers nyomdájában Tatán.